AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

De katholieke Kerk en de Slavernij.

De katholieke Kerk, die naar de leer en het voorbeeld van haren goddelijken Stichter de christelijke liefde beoefent en verspreidt, omvat met een geheel bijzondere genegenheid den arme, den ongelukkige, den verlatene. Hen te redden uit hunnen nood, hen te bevrijden uit hunne ellende is het hoofddoel van al haar streven. Zóó toont Zij zich in de geschiedenis der volken van de christelijke eeuwen. Zonder geweld, maar toch met een onweerstaanbare macht, die wel geloochend, doch niet ontkend kan worden, dringt zij in alle maatschappijen door, spoort den machtige tot zachtheid aan en beurt den zwakke op.

Het kon niet anders, of een instelling, die zulk een roeping heeft, moest zich het lot aantrekken van den ellendigste onder de menschen: den slaaf. Wie dan ook een blik slaat in de historie der Kerk van Christus, vindt met gulden letteren Haar arbeid voor de slaven opgeteekend. Aan Haar komt de eer toe het meest voor de afschaffing der slavernij te hebben bijgedragen.

Die afschaffing der slavernij heeft de Kerk bewerkt niet door stoffelijke en hevige middelen, niet door *de verkondiging der rechten van den mensch*, niet door plotseling de boeien te verbreken, waarin de helft van het menschelijk geslacht geketend lag. Die ketenen vielen van zelve naarmate het geloof en de christelijke zedeleer in het leven der volken indrong; het was de christelijke liefde wier zachte invloed, onmerkbaar maar zeker doordringende, die groote omkeer bewerkte. Eerst moesten de boeien der zonden vallen en de vrijheid der ziel veroverd worden; want zonder haar zou de uitwendige vrijheid geen geluk aangebracht hebben.

Het eerste en treffende voorbeeld van den geest, die de verlossing der slaven bewerkt heeft, vinden wij in de H. Schrift. In een brief van Paulus aan Philemon, wien hij diens ontvluchten en door hem bekeerden slaaf terugzond, schrijft hij aldus: "ik bid u een gunst voor mijn zoon Onesimus (zóó heette de slaaf)....; wellicht is hij slechts ontvlucht, opdat gij hem terug zoudt vinden niet meer als een dienaar, maar als een welbeminde broeder.... Indien gij dus mij beschouwt als uw vriend, neem hem dan ook aan gelijk gij mijzelf ontvangen zoudt. Heeft hij u eenige schade veroorzaakt, heeft hij schuld aan u, zet het op mijn rekening......"

Dit schrijven van den Apostel was niets anders dan een herhaling van het indrukwekkende woord dat hij zonder ophouden aan de wereld verkondigde: Gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in den Christus. Nu zijn er geen joden, geen heidenen, geen slaven, geen vrijen meer; maar in Hem zijn allen één.

Zoo moest het zijn. De leer van het Kruis, van een God, die mensch geworden zijnde, gestorven is om de zielen van allen te redden, heeft voor alle eeuwen de waardigheid bewezen van 's menschen ziel, ook van die van den slaaf. De dood van den Zoon Gods, die den dood der slaven gestorven is, heeft in beginsel de slavernij vernietigd. Aan het altaar waar de oneindigde liefde zich slachtoffert knielt de dienaar neder naast zijn meester, de slaaf naast den vrije, de bedelaar naast den vorst; want allen zijn broeders in Christus.

Met één slag, door het uitroeien der slavernij, de betrekkingen der maatschappelijke instellingen verbreken, kon noch wilde de Kerk; toch vervormde Zij in niet geringe mate de toestand der slavernij en verbeterde van den beginne het lot van den ongelukkige. Deze was niet meer een *mancipium*, een bezield werktuig, volgens het idee dat de Grieken en Romeinen zich van hem vormden, hij was christen en als zoodanig gelijk aan zijn Meester. Deze had geen onbegrensde macht meer over hem; hij was verantwoordelijk aan de Kerk en zijn geloof voor de wijze, waarop hij zijn slaaf behandelde. Daar is geen natuurlijke slavernij, bewezen de christen-wijsgeeren tegen den heiden Aristoteles. God, leerden zij, heeft geen slaven geschapen; uit zijn hand kwamen alleen Adam en Eva voort, beiden vrij, met dezelfde waardigheid, dezelfde zielen, dezelfde voorrechten; daar bestaat slechts één eigenlijk gezegde slavernij: het is de slavernij der hartstochten. De onrechtvaardigheid aan den eenen kant en het ongeluk aan den anderen zijn de oorzaak der slavernij. En al zijn de uitwendige omstandigheden niet veranderd, al zien wij nog verschil van standen, al zijn er nog, die dienen, en die gediend worden, toch heerscht de slavernij niet meer onder de christenen; Christus te dienen is nu een bewijs van de hoogste liefde; slaaf van Christus te zijn is nu een eer.— Zoo leerden de wijsgeeren der katholieken Kerk tegenover de heidensche geleerden van Athene.

De vrucht dezer leer was, dat de slaven de lasten van hun staat met liefde begonnen te dragen, terwijl de Kerk daarmede het doel bereikte, dat de ontzaglijke menigte verdrukten niet met één sprong naar de vrijheid greep, hetgeen onafzienbare ellende over de wereld zou gebracht hebben. Tegelijk echter verloor Zij ook de meesters der slaven niet uit het oog; zij spoorde hen aan hun onderhoorigen met rechtvaardigheid en menschelijkheid, met zachtmoedigheid en liefde te behandelen. "Bestaat er in de wereld nog onderscheid tusschen den eenen en den anderen mensch — zoo leerde zij — zeker is het dat er geen onderscheid is voor God. De plicht der heeren is hun slaven als hun broeders, als hun kinderen te behandelen en hun het voorbeeld te geven der christelijke deugden."

De middeleeuwen hebben ons ongeveer drie honderd decreten van concilien, besluiten van synoden en pauselijke bevelen nagelaten ten gunste der slaven: daarin wordt gezegd, dat zij niet ter dood kunnen gebracht worden dan na een gerechtelijk vonnis; dat het den meesters niet geoorloofd is hun werk op te leggen boven hun kracht; dat zij in de gelegenheid moeten gesteld worden, om iets te verdienen, teneinde zij zich later zouden kunnen vrijkoopen; dat de slaaf, die des zondags tot werken of des vrijdags tot vleescheten werd gedwongen, vrij was; dat het huwelijk der slaven niet moest verbroken worden........

Dit was echter niet genoeg. De christelijke liefde nam ook nog de uiterlijke hinderpalen weg, die den meester van den slaaf scheiden: en dit door vrijlating om de liefde van God, waartoe de Kerk niet ophield haar kinderen aantesporen. Het eerste voorbeeld dezer vrijlatingen gaf Hermes, prefect van Rome onder keizer Trajanus, die op den dag dat hij het heilig doopsel ontving, zijn 2250 slaven de vrijheid hergaf; hem volgde Chromatius, die zijn 1400 slaven met rijke geschenken heen zond, om rede dat "de kinderen Gods geen slaven der menschen moeten zijn." Terwijl de heidensche romein bij testaments-beschikking honderden slaven aan de spelen van het amphitheater vermaakte, noodigde de Kerk de geloovigen uit hun slaven de vrijheid te geven en hun zelfs legaten te vermaken. Zij zelven gaf daarin het voorbeeld. De leer van Ambrosius, die luide verkondigd had, dat het passend was de heilige vaten te verkoopen en de prijs daar van tot vrijkooping der slaven te besteden, zien wij in den loop der middeleeuwen meermaal toegepast en op verschillende Concilien bevestigd en herhaald.

(*Wordt vervolgd.*)

DE NIEUWE LORD-MAYOR VAN LONDEN.

Het is bekend hoezeer de hooge betrekking van Burgemeester der stad Londen gezocht is, en dit laat zich begrijpen. Wel is waar is het een koningschap, dat als een schim voorbijgaat, want het duurt slechts een jaar, en een duur koningschap evenzeer, want het noodzaakt den bezitter ontzettende uitgaven te doen — maar, zij het dan ook maar een jaar lang, over de goede stad Londen te regeeren dat is wel eenige duizenden ponden waard!

Daarbij moet men in aanmerking nemen, dat, niettegenstaande de machtige strooming der democratie van onzen tijd, de Koningin aan den Lord-mayor brieven van adeldom geeft: en dat wil ook iets zeggen. Men mag zooveel democraat wezen als de smaak van den dag het eischt, men blijft niettemin toegankelijk voor kleine menschelijke zwakheden.

Wettelijk is de lord-mayor in de uitoefening van zijn ambt aan geen enkele godsdienstige gezindheid verbonden, maar feitelijk is hij verplicht een anglikaansche huiskapelaan te onderhouden en eenige godsdienstige plechtigheden bij te wonen in de verschillende kerken der stad.

In den regel wordt een protestant bekleed met de hooge waardigheid van eerste Magistraat van Londen; toch is zij in de laatste jaren ook aan niet-protestanten opgedragen, als aan de heeren Polydore de Keyser en Isaacs.

Geen van die heeren heeft geaarzeld zich bij de bestaande gebruiken neertelеggen; bleiden hebben anglicaansche kapelaans benoemd en deelgenomen aan de traditioneele plechtigheden in de nationale kerken.

De heer De Keyser was wel een katholiek uit België, waar hij bekommerde zich meer over de verplichtingen die een diploom van vrijmetselaar hem oplegde dan over de plichten die uit de acte zijns doopsel voortvloeiden. De heer Isaacs was een israeliet: wie zal hem het volgen der bestaande gebruiken uit een godsdienstig oogpunt verwijten.

Ditmaal moest naar ingestelde gewoonte de heer Stuard Knill tot Lord mayor gekozen worden. Maar de heer Knill is katholiek en een levendige oppositie ontstond er tegen de keuze: men vreesde in hem geen man als De Keyser en Isaacs aan te treffen; men moest er het rechte van weten.

De heer David Evans meende in hoedanigheid van Lord mayor het recht te hebben, zijn aangewezen opvolger te polsen, en verzocht den heer Knill duidelijk de houding aantegeven die hij aan zou nemen in iedere omstandigheid waarin de burgemeester der City deel moet nemen aan plechtigheden van den protestanten godsdienst.

Wij zijn ditmaal in de gelegenheid de voornaamste deelen van het antwoord van den alderman Knill aan te halen.

"Ik heb bekend gestaan als katholiek — sprak hij — vóór ik een alderman gekozen werd en ik meen ook als een man die zijn beginselen aan geen persoonlijkbelang opoffert.

...... Ik vind het zeer gelukkig dat de Engelschen getrouw blijven aan beginsel, dat Kerk en Staat verbonden houdt: het is mijn overtuiging dat de trouw aan dit beginsel veel heeft bijgedragen om de City de roemrijke plaats te bezorgen die zij heden inneemt. Ik vertrouw, dat het reeds zoo oude gebruik waardoor onze stad in het openbaar de zegeningen van God over zijn instellingen afsmeekt en openlijk zijn vertrouwen in Hem erkend nooit verouderen zal...... Maar milord mayor, er is noch een ander punt, dat uw aandacht niet ontsnapt kan zijn. De City gaat er groot op, dat ze al de openbare ambten, zelfs dat van eerste Magistraat, toegankelijk heeft gemaakt voor allen die kiesbaar zijn en onbesproken, welke ook hunne meening zij op stuk van godsdienst of politiek. Er valt niet aan te denken deze uitspraak van gelijkheid en van eerbied voor den godsdienst volgenderwijze uitteleggen: *men behoeft den schijn maar aan te nemen dat men instemt met den Nationalen godsdienst.* Van het oogenblik dat, het bekend is, dat er slechts spraak is van een uitwendige schijn, zou een dergelijke handelwijze nog der Kerk, die dat eischt, noch den man die zich daaraan tegen zijn wil onderwerpt tot eer strekken........ Een katholiek zou zich daartoe niet kunnen leenen zonder zich huichelachtig en valsch te toonen, en gij vooral Milord zijd overtuigd, dat de eerste Magistraat dezer stad een man moet wezen zonder vrees of blaam, trouw aan zijn eer en zijn geweten......

Men zou kunnen zeggen, dat ik passief bij de plechtigheden zou kunnen tegenwoordig zijn zonder er deel aan te nemen. Misschien. Maar, zonder terug te komen op wat ik zooevén gezegd heb over het huichelachtige van zulk een tegenwoordig zijn, zou het fijne onderscheid tus-

scheid tusschen het materieel en het godsdienstig bijwonen, wel begrepen en aangenomen worden dier het engelsche volk? Hoe kan men over het hoofd zien wat er in ontelbare fabrieken en andere inrichtingen plaats heeft; hoe de toestand van zooveel onderwijzers, bedienden en andere personen die zich in geweten verplicht gevoelen veel te verdragen, ja zelfs hun bediening te verliezen liever dan zich naar een godsdienstige plechtigheid begeven waaraan hun geweten hun verbiedt deel te nemen? Neen, nooit zal een Lord mayor zich verlagen om zijn handelingen te verdedigen met zulke ijle redenen. Men zou ze geheel anders beoordeelen en hij zou nog niet eens de bedroevende verschooning kunnen aanvoeren, slechts uit een onvermijdelijke noodzakelijkheid aldus gehandeldt te hebben."

Na aldus zijn beginsel helder voorop gezet te hebben antwoordt de heer Knill op de vragen van de Lord mayor zooals wij beknopt in het nummer der voorgaande week onder de buitenlandsche berichten hebben medegedeeld.

Men begrijpt wat die edele taal heeft uitgewerkt: Het heeft den fanatieken die de grootheid er van niet konden vatten allen hoop ontnomen, en den waarlijk groote mannen de schatting hunner bewondering ontrukt. De heer Knill is sinds de hervorming de eerste katholiek die de hooge en eervolle waardigheid van Lord mayor van Londen gaat bekleeden: hij treedt het Mansion-House binnen met op geheven hoofd en een oprecht geweten. Hij heeft zich niet verlaagd tot een laffe tegemoetkoming, maar is gebleven: de man zonder vrees of blaam.

Wat hij ten slotte gedaan heeft is niet meer dan plicht, hij heeft gehandeld, gelijk ieder man van eer moet handelen, maar in onzen tijd, nu wij over de wereld zoovele voorbeelden van onverdedigbare tegemoetkoming zien, bezielt het voorbeeld van dien man ons met moed. Waarlijk dat goed aan het katholiek hart!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bekend wordt gemaakt, dat de gelegenheid tot verzending van postwissels naar *België* opengesteld zal worden op den 15n. November a. s.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Meri Romer, Jacobo Badre, Isabel Sentiago te huize van Sarafina Maduro, Emil van der Straaten, Friedrich Gilbert, M. F. Buil, Catrin Marchena, Teodoro Henriquez, Elias Capriles, Jeos. Norwood, Mary Margaret Flemming, Fernando Garcez, Alfonso Rides, Juan N. Urdaneta, Juan B. Teran, Jose Jesus Ponte, Carlos Rodriguez. Treydie Ingonfero, Alvaro R. Alvarez. Helena Chapman, Martin Silva, D. Maduro, D. L. Troconis G. Ana de Senior, Juana C. de Delgado, Teodosio R. Blanco, Julio Priche, Rosa de Alvarez.

Aangeteekende stukken: één brief geadresseerd aan Madame Abigail C. de Marchena.

Niet voor verzending vatbaar: een brief geadresseerd aan Rosaura Gamargo O (Ubi) en een ongefrankeerd drukwerk geadresseerd aan Enrique Dietsch te Samana.

NEDERLAND.

— Tweede Kamer. Ingekomen is eene dankbetuiging van den Groothertogin van Weimar, voor het huldebetoon der Kamer en van het Nederlandsche volk bij hun gouden huwelijksfeest. Ook is ingekomen een ontwerp, betreffende de grensregeling tusschen de gemeenten Baarle-Hertog en Baarle-Nassau. Het debat werd voortgezet over de wet op het Nederlanderschap. Daarbij is aangenomen de verplichting van Nederlanders in het buitenland, om telken 10 jare van hun wil, om Nederlander te blijven, te doen blijken.

— Het Kamerlid van Nunen, die 8 November naar Indië vertrekt, heeft van zijne medeafgevaardigden afscheid genomen. Hij zal zijn ontslag nemen als lid voor Zevenbergen.

— Een medewerker van de *Figaro* heeft een onderhoud gehad met Emil Zola. Deze ziet af van zijn plan een werk over Lourdes te schrijven. Hij denkt nu over een trilogie, getiteld *Londen, Rome, Parijs* te vervaardigen. In het gedeelte over Rome zullen godsdienstige, in dat over Parijs maatschappelijke quaestiën behandeld worden.

— Het *Centrum* zegt uit vertrouwbare bron vernomen te hebben, dat aan het departement van binnenlandsche zaken een bijzonder ambtenaar is belast met de opdracht, om ten spoedigste een wetsontwerp tot invoering van leerplicht gereed te maken. Het moet de bedoeling zijn, dit wetsontwerp nog vóór Kerstmis de Tweede Kamer te doen bereiken.

—Van de hoofd-commissie voor het Huldeblijk der Groot Hertogin van Saxen werd door den Gouverneur een circulair ontvangen, waarin rekenschap gegeven wordt van de aan de Commissie toevertrouwde gelden en van het daarvan gemaakte gebruik.

Men herinnert zich dat Curaçao daarvoor 500 gulden heeft bijdragen.

Nadat in eene in Nederland gehouden vergadering kon worden aangenomen, dat over eene ruime som kon worden beschikt, kwam de wijze ter sprake waarop die gelden zou worden besteed. Ondershands was vernomen dat het de stellige begeerte van de Groot Hertogin was, geen voorwerpen van waarde voor H. D. persoonlijk gebruik te ontvangen en werd hierop besloten dat men zich zoude bepalen een prachtalbum aantebieden met de namen der deelnemers en het saldo ter beschikking van H. K. H. te stellen.

De vervaardiging van dit album werd opgedragen aan den Heer A. Grevenstuk, Hof-Caligraaf van wijlen Prins Hendrik, die bijgestaan door zijne drie zonen zich op de meest verdienstelijke wijze van die taak heeft gekweten. Het gedenkboek is versierd met 160 penteekeningen van gezichten en monumenten, 13 afbeeldingen van eigenaardige kleederdrachten en 528 gekleurde wapens. De gevierde dichter Nic. Beets had wel willen op zich nemen, de gelukwenschen der deelnemers in dichtmaat te vertolken: dit in het gedenkboek opgenomen gedicht, wordt hieronder afgedrukt.

Het album is gebonden door den Heer van Bemmel te Amsterdam en de sloten met de geëmailleerde wapenen van het gouden bruidspaar kunstig bewerkt door de firma J. A. van Kempen & Zonen te Voorschoten.

Bij het album is gevoerd eene lezenaar, naar de teekening van Dr. Cuijpers, in diens werkplaats te Roermond uitmuntend uitgevoerd.

Alles heeft in hooge mate de tevredenheid der Commissie weggedragen en beantwoordt volkomen aan het doel van hen, die der Prinses een blijvend gedenkteeken van trouw en eene aangename herinnering aan het land Harer geboorte wenschten aantebieden.

De Groot Hertogin heeft schriftelijk haren dank betuigd bij onderstaand schrijven van den 12den October.

Uit deze missive blijkt overtuigend dat de feestgave den besten indruk gemaakt geeft en, nu een zoo groot aantal vorsten in de hoofdstad van Saxen-Weimar vereenigd waren, om eene Prinses uit ons geliefd Koninklijk Huis te vereeren, kan het niet onverschillig geacht worden dat ook uit Nederland en zijn Koloniën eene levendige belangstelling in die feestviering getoond is.

Antwoord:

Het is mij een aangename plicht aan uwe Exc., mijn innigen dank te betuigen voor uw schrijven van 4 October 1892 waarin mij bij mijn gouden huwelijksfeest een huldeblijk uit Nederland, mijn Vaderland, wordt aangeboden, namens 30,337 landgenooten, welke, gelijk ik met veel genoegen opgemerkt heb, tot alle standen der maatschappij behooren.

De heer Graaf W. van Bijlandt overhandigde mij namens de Commissie Uw brief met mandaat op de Nederlandsche Bank ten bedrage van f 27,800, en tevens het schoone gedenkboek en de fraaie lezenaar.

De woorden welke de heer Nicolaas Beets wel aan den aanvang van het gedenkboek heeft willen stellen, hetgeen ik hoog waardeer, hebben mij zeer getroffen.

De keurige en sierlijke teekeningen, welke de lijsten der deelnemers vergezellen, zijn door mij zeer bewonderd, terwijl de uitvoering van het geheel mij een bewijs is, hoezeer de oud-Hollandsche kunstzin tot op heden in leven is gebleven.

Ik behoef U niet te zeggen hoe dit huldeblijk uit mijn geliefd Vaderland mij aangedaan en welgedaan heeft, en hoe erkentelijk ik ben aan alle deelnemers.

De herrinnering, die mij geboorteland mij behouden heeft, strekt mij tot groote en diepgevoelde vreugde.

Ik stel mij voor, het fonds te doen dienen ten behoeve van een algemeen belang binnen Nederland, zij het tot nuttigheid, tot weldadigheid, of tot beschaving.

Ik zal maatregelen nemen, dat dit fonds onder mijnen naam binnen Nederland beheerd blijve, ten einde altijd te kunnen blijven dienen tot de bedoelde bestemming......

SOPHIE.

Groot Hertogin van Saxen.
Prinses der Nederlanden.

Aan H. K. H. Sophia Groot-Hertogin van Saxen, Prinses der Nederlanden.

Verknocht aan 't HUIS, waaruit Gij zijt gesproten,
Aan U verknocht door liefde en dankbaarheid,
Op d'eernaam fier van UWE landgenooten,
En deelende in de vreugde Uw hart bereid,
Komt u het Volk eerbiediglijk begroeten,
Waarvan Ge u 't hart door weldaân hebt [verpand,
En legt zijn feest- en eerkrans aan Uw voeten.
GROOTHERTOGIN, PRINSES VAN NEDER- [LAND!
Driedubble kroon versiert u in zijn oogen.
De Vorstlijke en de Goudenbruiloftskroon,
En met een gloor van 'sHemels gunst omtogen,
Een parelkrans van Deugden, rein en schoon.
God moge 't Hoofd, het dierbaar hoofd bewaren,
Dat, dus gekroond, zich tot aanbidden buigt
En danken voor die Vijftig Huwlijksjaren,
Wier schoonheid van Zijn goedheid heeft ge- [tuigd!
GROOTHERTOGIN! blijf lang den troon nog [sieren
Van dien Gij eert en liefhebt als Gemaal,
En aan Zijn zij nog menig feestdag vieren,
Waarin de vreugd van heden zich herhaal:
En steeds, PRINSES — steeds even zeker weten,
Dat plaats noch tijd den band der liefde krenkt,
En, hebt Gij nooit het Vaderland vergeten,
Dat Vaderland U trouw blijft en gedenkt!
Zie 't U nog vaak op Zorgvliet tot zich komen,
Waar 't Haagsche hart zijn lieve zeelucht âam,
Met geuren van de eerwaarde Oranjeboomen,
Ons dierbaar om hun oorsprong en—hun Naam.

NICOLAAS BEETS.

BUITENLAND.

Italie.— Het plan eener wereldtentoonstelling te Rome in 1895, wordt door de Italianissimi gretig aangegrepen ter viering van het 25 jarig feest der inneming van Rome. Nu er dit haatlijk karakter aan gegeven wordt, kan er van „nationale" geestdrift voor de onderneming natuurlijk geen spraak meer zijn. De syndacus van Rome, hertog Caetani, wil zijn ambt neder leggen, daar de commissie der tentoonstelling de verantwoordlijkheid hiervoor aan de stad wil opdragen: eene zaak, waar de syndacus ten zeerste tegen is. De hertog Leopold Torlonia heeft het verzoek, om den Hertog die Caetani in diens waardigheid op te volgen van de hand gewezen op grond, dat hij volkomen instemt met de redenen, die Caetani hebben doen aftreden.

— De oud-minister Columbo heeft in eene te Milaan gehouden rede nog eens de financieele zwakheid van Italië in het licht gesteld. Hij waarschuwde vooral tegen „hooge politiek," en drong er op aan, dat men het zoolang gehalte van het leger zou versterken, liever dan zijn heil zoeken in een groot aantal soldaten. Als er 15 millioen gulden op het leger werd bespaard en 20 millioen op andere takken van den staatsdienst, dan zouden de financiën spoedig in een gezonden toestand komen, zei hij.

— Te Palermo heeft eene bijeenkomst plaats gehad van de prefecten van Palermo, Messina, Caltamsetta en Trapanië, ten einde de beste wijze te beramen, waarop aan de bestaande verregaande onveiligheid een einde kan worden gemaakt.

Frankrijk.—De koningsgezinde partij heeft weêr een harer invloedrijkste aanhangers verloren, welke zich overeenkomstig het verlangen van den H. Vader heeft neder gelegd bij de Republiek. Het is de hr. Mackau, de voormalige voorzitter van de „Union des Droites," welke zich in eene rede te Carrouges, openlijk heeft uitgesproken voor de politiek, door den H. Vader aanbevolen. Hij aanvaardt de Republiek, en meent, dat de eischen der conservatieven aan nauwkeurigheid zullen winnen, wanneer zij niet meer verward kunnen worden met politieke strevingen van een heel anderen aard, waarvan het land zich dagelijks meer afkeerig toont. De toetreding van den hr. Mackau tot de staatkunde, door den Paus den Franschen aanbevolen, maakt sensatie, en doet verwachten, dat het voorbeeld van onderwerping, hier gegeven, spoedig door velen zal worden gevolgd.

— De partij, die den godsdienst een doodlijken haat toedraagt, windt geen doekjes om hare bedoelingen. Het blad *Paris*, sprekende over het eerbetoon, door de openbare macht aan Renan bij zijne begrafenis bewezen, begroet dit openlijk als een nieuwe slag het christendom toegebracht. Van denzelfden anti-christelijken geest getuigt de poging, om het groote vergulde kruis te doen verwijderen, dat nog de koepel van het Pantheon bekroont. Dat kruis op de ontwijde kerk van St. Genoveva is natuurlijk een doorn in het oog van hen, die er de bewaarplaats van hebben gemaakt van de doodkisten van befaamde godloochenaars. Maar men weet geen weg met dat kruis, en de architect van het Pantheon, Deschault, verzet zich tegen het plan om de moeilijkheid en de kosten.

Duitschland.— In een 2tal artikelen komt de *Germania* terug op het plan der Regeering, om de vredesterkte van het leger met 60,000 man te verhoogen, waardoor op de begrooting 70 millioen mark 's jaars meer zal moeten worden uitgetrokken. De *Germania* is van oordeel, dat de Europeesche toestand deze buitengewoon zware eischen geenszins motiveert. Integendeel, Rusland zegt dat blad, is door misgewas en cholera geteisterd; daardoor is de welvaart van dat land zoodanig getroffen, dat men zelfs in Frankrijk geen Russische leeningen meer heeft kunnen sluiten, en Rusland dus paal en perk zal moeten stellen aan zijne militaire uitgaven. Met Frankrijk is het in economisch opzicht beter gesteld; maar dit rijk kan in de laatste jaren niet eens meer het wettelijk jaarlijksche contingent onder de wapenen brengen, wegens gebrek aan geschikte manschappen. En bovendien heeft de Regeering, wegens het toenemen van tering en andere ziekten in het leger, de corps-commandanten moeten aansporen, aan de troepen geen al te groote eischen te stellen. Dit onderscheid tusschen Frankrijk en Duitschland wordt met elk jaar grooter, gaat de *Germania* voort. Frankrijk's bevolking neemt af, terwijl Duitschland's bevolking jaarlijks met half millioen toeneemt. Het Berlijnsche blad is dus van meening, dat er geen aanleiding bestaat voor eene zoo schrikbarende verzwaring der militaire lasten als in het plan der regeering ligt, en geeft te verstaan, dat het Centrum daarvoor niet zal kunnen stemmen.

— De Doop van de jonge Prinses zal in het nieuwe paleis bij Potsdam, plaats hebben. De Groothertog en de Groothertogin van Mecklenburg-Strelitz zullen, op uitnoodiging van keizer Wilhelm, als peter en meter fungeeren.

— Op „Herformingsdag," 31 October zou te Wittenberg, met groote plechtigheid de herstelde slot-of Luther-Kerk opnieuw worden ingewijd. De Keizer zal daarbij tegenwoordig zijn, en Z. M. heeft niet alleen alle protestantsche Vorsten,

maar ook de buitenlandsche uitgenoodigd, over te komen. De Koningin-Regentes der Nederlanden zou zich doen vertegenwoordigen.

— Het bestuur van den Evangelischen Bond, tot bescherming der protestantsche belangen, heeft een manifest gericht tot alle protestantsche geloofsgenooten in Duitschland, waarin het klaagt over hunne onverschilligheid in het steunen van het doel van den Bond. Bij de steeds toenemende beweging der sociaal-democratie en den voortdurend aangroeienden invloed van het catholicisme, ten gevolge van de te-gemoetkomende houding der Regeering, behoorden alle Duitsche protestanten met ter-zijde-stelling van alle geschillen op ondergeschikte punten, zich te vereenigen tot gemeenschappelijke bestrijding van de sociaal-democratie en het catholicisme. Tot heden telt de Evangelische Bond 80,000 leden, welk aantal veel te gering is bij de millioenen Duitsche protestanten en het groot aantal hunner machtige gemeenschappelijke vijanden; zoo besluit het manifest.

Engeland.— In eene vergadering, te Cork gehouden, door de vereeniging van uit hun goed gezette pachters, hebben dezen besloten, dat zij ditmaal niet zouden bijdragen tot de jaarlijksche inschrijving tot dekking van de uitgaven der Iersche parlementaire partij, en dat zij dat in het vervolg zullen blijven weigeren, zoolang de, uit naam van Parnell en Mc Carthy te Parijs, gedeponeerde fondsen niet opgenomen zijn, en bestemd worden ter ondersteuning van de slachtoffers der uitzettingen.

Oostenrijk.—Het gerucht loopt, dat de ministers Czaky en Sjilagy, om de questie van het burgerlijk huwelijk, hun ontslag zullen nemen.

— Ten gevolge van de duisternis, is het rijtuig van aartshertog Karel Lodewijk, broeder des Keizers en naaste erfgenaam der kroon, in eene gracht buiten Weenen gevallen. De Aartshertog en zijne vrouw zijn licht gewoond.

— In de Oostenrijksche delegatie, zeide Eym, dat de niet-Duitsche bevolking ernstigen twijfel koestert omtrent de voordeelen van het Drievoudig Verbond. Haar wantrouwen is hierop gegrond, dat Oostenrijk aan het Duitsche Rijk gekoppeld wordt, en de Czechen, op grond eener veeljarige ervaring, geen te nauwe verbintenis met Duitschland wenschen. Ook tegen het verbond met Italië opperde de spreker bezwaren; doch graaf Boudois antwoordde, dat de gevoelens van Eym niet door de bevolking gedeeld worden.

In de vergadering der Hongaarsche delegatie heeft graaf Kalnoky, bij de behandeling der begrooting van buitenlandsche zaken het Drievoudig Verbond verdedigd als eene zuiver defensieve alliantie, die in geenen deele tegen Rusland is gericht; het verbond beschermt niet slechts de belangen der bondgenooten, maar ook die van geheel Europa. Kalnoky verzekerde, dat allerwege het behoud des vredes gewenscht wordt. Omtrent de Oostersche politiek der Monarchie, zeide de minister, dat zij is verzoenend en passief, en dat de Monarchie niets anders wil dan eerbiediging van het tractaat van Berlijn.

Spanje.— Naar men uit Cadix bericht, is bij een fakkel-optocht, ter gelegenheid van de Columbus-feesten, een wagen met „Indianen" in brand geraakt. Van de als Indianen verkleede figuranten, die er op vastgebonden waren, kwamen drie in de vlammen om het leven.

— De Sultan van Marokko, die onlangs den Engelschen bij hunne voorstellen tot het sluiten van een internationaal handelsverdrag, dat aan alle landen zou zijn ten goede gekomen, zooveel moeilijkheden in den weg legde, dat het ten slotte afsprong, heeft thans met Frankrijk een particulier handelstractaat gesloten, hetwelk voor deze Mogendheid bijzonder voordeelig is.

Rumenie verkeert in het gelukkig geval, dat het over heeft, en de begrooting 18¾ met een overschot van circa 12 millioen fr. sluit, zoodat de Regeering, met wat er van vroeger is, 20 millioen tot hare beschikking heeft, waarvan de grootste helft gebezigd wordt voor schulddelging.

Turkije.—Rusland is nog steeds bezig, door zijnen gezant in Bulgarije, der Porte het vuur steeds nader aan de schenen te leggen. Het wil den Sultan doen beloven, nooit of te nimmer vorst Ferdinand te zullen ontvangen, en maant daarbij voortdurend, om betaling der achterstallen van de oorlogsschatten te voldoen.

Rusland. — Op het oogenblik, toen de keizerlijke trein het station van Czestochowa binnen reed, waar de Czaar een standbeeld van zijn vader zou onthullen, omplofte eene dynamiet-bom op de lijn, waar de trein had moeten aankomen. Door een misverstand van een wisselwachter, was de trein echter op eene andere lijn binnen gereden. De bom, door eene electrische geleiding ont stoken, doodde 5 personen en wondde er 14. Er zijn 40 verdachte personen in hechtenis genomen.

—De veeljarige gestrengheid tegenover de Nihilisten, heeft den Czaar nog geen veiligheid verzekerd. Integendeel, de gestrengheid zelf, vooral de onmenschlijke behandeling der veroordeelden in Siberië, kweekt noodzaaklijk nieuwen wrok, en maakt zelfs rustige naturen tot verbitterde vijanden. Dit blijkt opnieuw uit eene, te Berlijn verschenen vertaling van een nieuw boek over het ellendige bestaan der mijnwerkers in de lood- en zilvermijnen bij Irkoestk (Siberië). Evenals een paar jaar geleden de Amerikaansche schrijver George Kennan met zijne onthullingen over Siberië de publieke opinie van geheel Europa schokte, en zelfs te St. Petersburg verontwaardiging en schijn-bevelen tot verbetering van de behandeling der veroordeelden verwekte, is ook het thans verschenen boek van den, uit de loodmijn ontvluchtten Rus Baikalef in staat, om ieders zenuwen te schokken. Eigenlijk heeft hijzelf enkel het bericht in het naschrift geleverd. Het overige is van den, in die mijn bezweken prof. Jaksakof, welke in 1882 op zijn bruilofts-dag te Moskou, onverhoeds geärresteerd werd, onder verdenking van medeplichtigheid aan de vermoording van keizer Alexander II, op 13 Maart 1881, wijl ongelukkig in een afgedankten jas een brief der daders gevonden was, in der tijd als oud student aan den professor geschreven. Dit werd als voldoend bewijs geacht, en zonder verderen vorm van proces, werd de professor onder vreeslijk lijden en onmenschlijke foltering naar Siberië gesleurd, en daar zoo afgrijslijk behandeld, dat hij idioot werd. Slechts éénmaal ontwaakte hij uit zijne versuffing. Het was toen een hooge bezoeker uit St. Petersburg die omtrent verschillende veroordeelden inlichtingen vroeg, en een der wachters daarop zei, dat Jaksakof medeplichtig was gebleken aan de vermoording van den Czaar. „Gij liegt!" brulde de ongelukkige Jaksakof, den kruiwagen, waaraan hij met eene lange, ketting was vastgeklonken, met woeste kracht naar het hoofd des wachters slingerende. Deze zeeg dood ter aarde, en Jaksakof zelf overleed kort daarop. Vóórdat hij idioot was, schreef hij op stukjes papier van dag tot dag zijn wedervaren en waarnemingen op, en het zijn die aanteekeningen, waarop het nu verschenen boek berust.

VERSCHEIDENHEDEN.

Bij het bezoek van HH. MM. de Koninginnen aan de drukkerij der firma Enschede te Haarlem, toonde de firmant onzer jeugdige Koningin een paar steenen. Zijne mededeeling, dat deze steenen niet uit mijnen of groefen komen, maar op sommige oogenblikken uit de lucht komen vallen, beantwoordde de Koningin met de zeer begrijpelijke vraag: „Hebt U dat wel eens gezien?"

Een schooljongen moest eens opschrijven wat de redacteur van een courant was, en hij gaf de volgende bepaling:

Een radacteur is de gelukkigste mensch ter wereld. Hij kan 's middags en 's avonds naar elk paardenspel gaan, zonder dat het hem een cent kost, en ook naar de rechtbank en revolutiepartijen. Hij heeft vrijkaartjes voor alle theaters, krijgt ook soms op zijn kop, maar niet dikwijs, want hij kan in een volgend nummer alles weer terugnemen, en dat doet hij ook meestal. Als andere menschen te bed liggen, blijft de redacteur elken avond laat op, om te kijken naar wat er gebeurt. Als ik groot ben wordt ik ook redacteur, dan kan ik ook laat opblijven.

NOTICIANAN DI CABEL.

Recibi dia 5 Noviembre

Paris. — Cólera ta haci grandi estrago na China.

Den un reunión di ministronan, na palacio di presidente di república, a ser resuelto di poné mayor parte dje minéronan di Carmaux na libertad.

Gobierno a mandá orden pa trópanan francés na Dahomey di apoderá nan di Abomey, di cogé Behanzin i di ejecutéle, afin di nombrá un otro rei na su lugar,

Cólera no ta reiná más na Hamburgo.

Director di Banco otomano a matá su curpa na Corfu.

Londres.—Un tren a descarriljá na Liverpool: 3 morto i 50 herido.

New-York.— Descarriljamento di un tren na Jorkshire; 10 morto i varios herido,

6 Nov:

Paris.— Rei Behanzin ta deseá un arreglo coe Francia. Oposición di natívonan ta birando menos.

Huelga a caba: obréronan a volvé na trabao. Esnan koe a toemá parti den e motin, a ser poné na libertad.

Londres. — E vapor di guerra inglés Howe a barrá riba un baranca cerca Ferrol.

Madrid.— Población dje capital aki, exasperá pa motivo koe la reina a nengá di visitá Madrid, a destruí e decoracionnan pa celebra e fiesta di Colón. Motivo pakiko la reina a nengá di visitá capital, ta pa evitá e joven rei di cansá su curpa despues di su última enfermedad.

Santiago de Cuba. *5 Nov: 1½ P. M.*— Ultima noticianan recibi na Habana ta anunciá cogementoe di Behanzin i su ejecución, despues di un victoria brillante di Francesnan.

8 Nov:

Paris. — Calentura a atacá un parti dje trópanan francés na Dahomey.

Rei di Dinamarca a agraciá e embahador americano Hijder, últimamente condená na Copenhaga pa ser encarcelá. Sin embargo nan a poné le condición koe el tin di alejéle di territorio danés.

Londres. — Cámaranan di agricultura a suspendé importación libre di ganado, pasobra na continente ta reina epidemia bao di bestia.

New-York.— Mr. Mercier, antiguo ministro na Quebec, ta absuelto.

20 Nov:

Paris.—Roger, compositor di música, a moerí.

Emperador di Austria a nengá di aceptá un proyecto di lei, presentá pa su promer ministro, pa establecé matrimonio civil.

Londres. — Obreronan di diferente fábrica di katoena a suspendé trabao.

Roma.—Eleccionnan a doená actual gabinete un mayoría di 230 voto.

New-York.— Nan ta sigurá coe Cleveland lo sali electo presidente di Estados Unidos.

Ayera

Paris. *10 Nov:*—Na Carmaux algún agente di policía a halja, na inmediación di minanan, un pote di hoja lata koe nan a hibá unbé na comisaría. E pote a reventá i causá morto di varias persona. Un reunión, tené pa huelguistanan, ta desaprobá severamente semejante acto di venganza i uso di dinamita. Noticia dje explosión tabatin pa consecuencia un viva discusión den Cámara di diputadonan i un voto di desaprobación contra gabinete Loubet.

Amazónanan ta trata di vengá morto di rei Behanzin, i nan ta someté prisioneronan na di mayor tortura. Coronel Dodds a ordená su soldanan di tira despiadádamente riba toer Dahomeyano.

E fortaleza Quinsland a ser toemá, dia 5 Nov: fô di Amazonanan después di un combate di 4 ora.

Francesnan a perdé 1 oficial i 6 homber i 60 herido. Dahomeyanonan a sufri masjá perdida.

Washington. — Cleveland ta electo presidente di Estados Unidos.

ADVERTENTIËN.

"MIDE TRES MIL MILLAS DE LARGO."

ALUDIMOS al gran rio Mississippi en la América. Por centenares de millas de su curso sus aguas están amarillas á causa de la tierra que la corriente rápida ha arrastrado de sus orillas. Probablemente tiene siempre en movimiento el Mississippi tierra bastante de la que podrian producirse más de una rica ha-

cienda, por más que la cantidad sea por supuesto mayor en épocas de inundaciones. Así es para beberse, y aun para emplearse para lavar, las aguas del Mississippi deben antes purificarse.

Lo mismo sucede con toda otra cosa que ya por apariencia ó utilidad es apartada de su índole. Por ejemplo, la sangre de nuestro cuerpo es como un río. Desde el corazón hasta las extremidades es de color vivo rojo, pero á su regreso por las venas es oscura y pesada. La razón de esto es que cuando sale del corazón acaba de ser purificada y cuando vuelve está cargada de toda clase de materias de desecho que ha recogido durante su viaje. En otras palabras, la sangre, que es solamente alimento digerido completamente, lleva la vida en su corriente roja y trae la enfermedad y muerte en la oscura.

Hablando de su propia condición hace unos seis años, cierta señora escribe que su piel se puso gradualmente amarilla y luego de color de azafrán. Juntamente con este experimentaba varios síntomas de enfermedad. Se sentia más ó menos dolor en los costados y dificultad considerable en respirar. Su apetito, antes bueno, empezó á faltarle, y después de comer relativamente poco, la región del estómago se encontraba muy afectada. Habia una correspondiente pérdida de energía tanto de la mente como del cuerpo, y se sentia cansada, lánguida y endeble.

Ahora bien debemos observar que en caso de fatiga natural ocasionada por el trabajo ú otro esfuerzo, el reposo es un remedio que no falla. El sueño y el descanso renuevan nuestras fuerzas, pero hay una clase de fatiga que el descanso no aliva, y para la cual el Angel del sueño no trae cura en sus alas. ¿Qué vil artimaña es esta?

Añade dicha señora lo siguiente:—

"Guardé cama finalmente y me visitó un médico, el cual dijo que mi hígado estaba afectado y que yo tenía la ictericia. Me dió medicinas pero no teniendo estas ningún buen éxito, me aconsejó fuese al hospital. Como yo me opusiera á esto, dijo que podría probar un cambio de aire y ver lo que este cambio hacia. En vista de esto abandoné mi colocación, y me fuí á mi casa en Fairford, en Gloucestershire.

"No hallando mejora alguna con este cambio, consulté otro médico, el cual me asistió algún tiempo, pero mi salud no mejoraba. Apesar de todo lo que hice no me era posible recuperar jamás mi salud. Luchando entre el sentimiento, el temor y la esperanza, llevé esta existencia hasta Julio, 1890, cuando una conocida me recomendó probase el Jarabe de la Madre Seigel. En efecto, quedé impresionada de tal modo de lo que se decía con respecto á esta medicina que mandé á mi sobrina á una distancia de cuatro millas para que me comprase una botella. Después de consumir el contenido me sentí mejor. Parecía que un peso se me había quitado de sobre el pecho, mi paladar para alimentos volvió, y gradualmente me encontré en todos conceptos más fuerte. Terminaré diciendo que después de haber agotado dos botellas más del Jarabe pude volver á Birmingham completamente curada, y desde entonces no he tenido indicios de mi dolencia. Es solo justo mencione que hoy me encuentro mejor que lo que he estado durante muchos años, y si hubiese conocido antes el Jarabe de la Madre Seigel hubiera podido evitarme un buen porque de subrimientos y miseria que me entristece el recordar."

La Señora á que nos referimos es la Señorita Da. Sarah Hawkes del "Lion Inn," Longmore Street, Birmingham, Inglaterra. Ese color amarillo ó de azafrán de la sangre fué motivado por la falta del hígado en secretar ó retirar la bilis de la sangre. Habiendo permanecido esta en la sangre fué conducida á todas partes del cuerpo, y necesariamente se dejaba ver al través de la piel, el matiz pálido que menciona.

Sírvanse comprender que la bilis útil para ayudar y mover los intestinos es un veneno cuando se encuentra en la sangre. Toda enfermedad biliosa en todas sus formas es un síntoma de indigestión y dispepsia, el origen de la mayoría de nuestros dolores y enfermedades.

No es nada nuevo decir que el bueu éxito del Jarabe de la Madre Seigel en reanimar la digestión adormecida, estimular el hígado y purificar así la sangre, le da preferencia sobre toda otra medicina como cosa de toda confianza cuando el empleo de las drogas ordinarias no ha dado resultado satisfactorio.

La sangre encierra en sí el secreto de lo vida, y este remedio conserva ese río color de rubi, claro é impio. 3

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1892.	Philadelphia		Caracas.		Venezuela.		Philadelphia		Caracas.		Venezuel.	
Vertrekt van NEW YORK....	Set.	22	Oct.	1	Oct.	12	Oct.	22	Nov.	2	Nov.	12
Komt aan te CURAÇAO	„	28	„	7	„	18	„	28	„	8	„	18
Vertrekt van „	„	29	„	8	„	19	„	29	„	9	„	19
Komt aan te PTO. CABELLO	„	30	„	9	„	20	„	30	„	10	„	20
Vertrekt van „	„	30	„	10	„	20	„	31	„	10	„	21
Komt aan te LA GUAYRA..	Oct.	1	„	11	„	21	Nov.	1	„	11	„	22
Vertrekt van „ ..	„	4	„	14	„	25	„	4	„	15	„	25
Komt aan te PTO. CABELLO	„	5	„	15	„	26	„	5	„	16	„	26
Vertrekt van „	„	5	„	15	„	26	„	5	„	16	„	26
Komt aan te CURAÇAO	„	6	„	16	„	27	„	6	„	17	„	27
Vertrekt van „	„	7	„	18	„	28	„	8	„	18	„	29
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen.	„	8	„	19	„	29	„	9	„	19	„	30
Komt aan te NEW-YORK..	„	14	„	25	Nov.	4	„	15	„	25	Dec.	6

Stoomschip Maracaibo.

Vertrekt van CURAÇAO......	Oct.	8	Oct.	19	Oct.	29	Nov.	9	Nov.	19
Komt aan te MARACAIBO......		9		20		30		10		20
Vertrekt van „		15		25	Nov.	5		15		26
Komt aan te CURAÇAO........		16		26		6		16		27

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT E HIJOS, Curaçao